

ПІДСУМКИ ПОСІВНОЇ КАМПАНІЇ

На початку весни, через військові дії в країні, ми змінили структуру посівних площ. У 2022 році компанія вирощує на полях озиму та яру пшеницю, озимий і ярий ріпак, озиме жито, ярий ячмінь, овес, цукровий буряк, гірчицю, гречку, багаторічні трави, зокрема люцерну, гарбузи на насіння, кукурудзу силосну та на зерно, сою, соняшник.

Було прийнято рішення сіяти яру пшеницю як стратегічну продовольчу культуру, а ярий ріпак – як культуру, що приносить перші прибутки. Цьогоріч збільшено площі сої, адже вона не потребує значного використання мінеральних добрив, а вони суттєво додали в ціні, крім того, в дефіциті. Зменшили площі посіву кукурудзи на зерно, через ту саму проблему з мінеральними добривами, а також через високу ціну на природний газ, який потрібен для сушіння зерна кукурудзи.

– Кожен виробничий рік не подібний на попередній, тому виробникам сільськогосподарської продукції доводиться підлаштовуватися під різні умови. Цього року ми стартували з посівною кампанією вчасно, хоча перший місяць весни та перша декада квітня вирізнялись прохолодною сухою погодою, що може призвести до недружніх та неякісних сходів, – розповідає головний технолог компанії Олег Білан. – Слава Богу, пішли дощі, земля отримала довгоочікувану вологу – таку необхідну для рослин. У північному регіоні, де працює «Агрохолдинг «Зоря» (Рівненщина) випала достатня кількість опадів, до 60 міліметрів за весняний період, а в південному регіоні, де працює кластер «Товтри» (Кам'янець-Подільський район) випало лише 8 міліметрів дощу, тож нестача вологи все ще відчувається.

Весняні польові роботи цього року ми проводимо вчасно: в кінці березня почали сіяти ранні зернові культури – ярий ячмінь та яру пшеницю. Потім розпочали посів цукрового буряку й ярого ріпаку. В першій декаді квітня завершили посів ранньої групи та з 5 квітня розпочали сіяти основну технічну культуру – соняшник. Вчасно посіяли кукурудзу та сою. Попри те, що стикаємося з проблемою дефіциту персоналу, адже частина наших співробітників нині захищає країну від окупантів, інші наполегливо працюють задля продовольчої безпеки країни, вирощують сільгосппродукцію.

Завчасно подбала компанія про забезпечення мінеральними добривами, засобами захисту рослин, їх придбали ще до дефіциту, у повному обсязі забезпечили кластери насінням. Зараз, на жаль, відчуваємо перебої з паливом, яке необхідне, щоб вчасно проводити всі роботи в полі.

Озимі культури в доброму стані, ростуть і розвиваються. Перспективу для врожаю оцінюємо на рівні минулого року. Ранні ярі культури зійшли на всіх полях, проводимо підживлення і захист посівів. Щодо пізніх культур, то догляд за ними відбувається в плановому режимі.

Аграрії «VITAGRO» докладать всіх зусиль, щоб забезпечити продовольчу безпеку України.

ПАРТНЕРСТВО

стор. **3** ДЛЯ ПІДТРИМКИ УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІКИ

ГРОМАДА

стор. **4** СИЛА В ЄДНАННІ

ДОПОМОГА

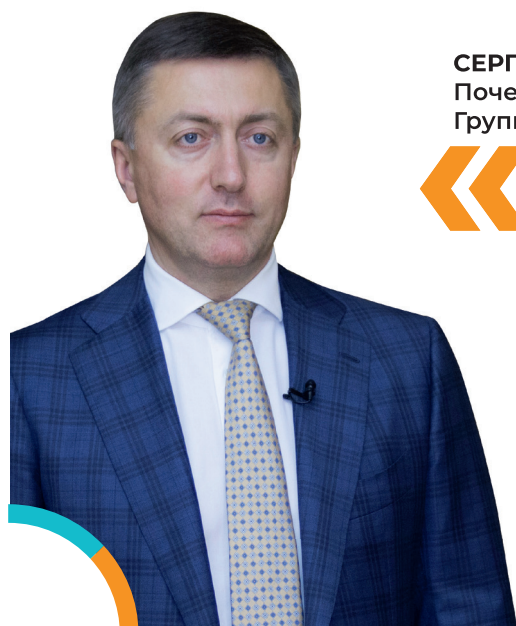
стор. **5** ЖИТТЯ ДИКТУЄ НОВІ ЗАВДАННЯ

ТРАДИЦІЇ

стор. **8** ВИШИВАНКА – ДУХОВНА БРОНЯ УКРАЇНЦІВ

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

СЕРГІЙ ЛАБАЗЮК,
Почесний президент
Групи компаній «VITAGRO»

«Для підтримки армії, переселенців благодійний фонд «МИ ПОРУЧ» робить усе можливе»

МИ ПОРУЧ

Невпинну роботу, високу відповідальність демонструє у цей період благодійний фонд Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ». З року в рік представники фонду торують нові напрями роботи, розширюють коло допомоги для різних верств населення. Особливо активізувалася робота тепер, у цей складний для всієї країни час.

Про це ведемо розмову з народним депутатом України, засновником благодійного фонду «МИ ПОРУЧ», Почесним президентом Групи компаній «VITAGRO» Сергієм Лабазюком:

– Бути поруч у найважчі моменти, вчасно надати підтримку – це так важливо. І фонд «МИ ПОРУЧ» не міг залишатися просто спостерігачем, ми почали працювати ще більше, ще активніше, ще організованіше, аби нашу допомогу відчули бійці в найгарячіших точках, а також люди, які змушені були втікати з-під ворожих обстрілів, із зруйнованих міст.

Без сумніву, війна внесла свої корективи в наше розмірене життя. В один день довелося змінити плани, значно пришвидшити робочий ритм, вирішувати навалу нагальних питань на вимогу часові. Попри те війна ще більше розкрила готовність іти назустріч людям, подавати руку допомоги там, де це найнеобхідніше, для тих, хто гостро потребує її.

Продовження на стор. **2**

Знаємо, що наші захисники на передовій дуже потребують підтримки. Тому щоденно волонтери та мої помічники відправляють на схід України тонни гуманітарної допомоги, медикаменти, військову амуніцію, автомобілі. За останній місяць, до прикладу, я особисто передав для військової частини з Київщини два позашляховики. Далі автівки відправляються на передову, до Харківщини, для бійців, котрі першими заходять у звільнені населені пункти та вивішують українські прапо-

До Дня вишиванки ми приурочили вручення автомобіля та подарункового сертифікату на придбання військового одягу для громадського формування «Самооборона Волочиськ»

НА ЧАСІ

Закінчення війни, наша Перемога та мир – найзаповітніші бажання українців. Нині у кожного з нас свій фронт роботи, який наближає до втілення цих світлих прагнень. Наші захисники самовіддано захищають Батьківщину, а ми, аграрії, самовіддано працюємо на своєму фронті. Для Групи компаній «VITAGRO» цей фронт – продовольча безпека та відновлення економіки, наповнення бюджету і допомога тим, хто її потребує, особливо – Збройним силам України.

Сьогодні у всіх виробничих ланках компанії ведеться активна та дієва робота. Та в умовах війни єднання для допомоги один одному й Україні є пріоритетним завданням. З перших днів війни «VITAGRO» надає допомогу армії. Наше підприємство відправило в зони активних бойових дій сотні тонн гуманітарної допомоги (продукти, дитяче харчування, засоби особистої гігієни, подушки, ковдри, одяг та інші речі першої необхідності).

Фронт аграріїв – самовіддана праця

Волонтерів та військових забезпечуємо пальним. А для територіальної оборони та військових передали необхідну амуніцію та техніку: рації, розвантажувальні жилети, бушлати, плитоноски, генератори, принтери, тепловізори, аптечки, продукти та засоби особистої гігієни.

Допомагаємо воїнам на передовій. А для малозабезпечених жителів сформували продуктові набори. Також компанія допомагає з евакуацією людей із зон, де ведуться бойові дії, забезпечуємо їх речами першої необхідності.

Щотижня Збройним силам, громадянам, які постраждали внаслідок війни, надаємо допомогу на десятки мільйонів гривень. Лише за один тиждень передали бронежилетів на суму понад мільйон гривень.

Внесок кожного, хто зараз виконує свою роботу, надає волонтерську допомогу, готує їжу для військових чи морально підтримує інших – важко переоцінити. І ці завдання є пріоритетними для Групи компаній «VITAGRO». Це все для нашої Перемоги!

ПЕТРО ЛАБАЗЮК,
генеральний директор Групи компаній «VITAGRO»

« Наша команда не зупиняється і оперативно забезпечує багатодітні сім'ї продуктами. І ця робота триватиме й надалі, адже потреби в продуктах харчування не зменшуються.

– Приймаємо законопроекти, які вкрай необхідні під час війни. Зокрема, антирейдерський проєкт №3774 – це півтора року напрацювань Парламентської спеціалізованої комісії з питань захисту інвесторів, і він нині особливо актуальний, адже робить неможливими найпопулярніші рейдерські «лазівки» в роботі з державними реєстрами.

Ще рішеннями Верховної Ради адаптували роботу органів місцевого самоврядування до воєнного стану. Місцеве самоврядування збереже свої законні повноваження, проте з певними особливостями.

Сьогодні дуже важливо підтримати й агросектор України для його максимального функціонування в умовах війни. Тож народні депутати вирішили питання з особливостями врегулювання земельних відносин, оновили трудове законодавство про колективні договори, посилили захист прав працівників, спростили будівництво споруд для громадян, котрі втратили житло внаслідок війни та проголосували за податкові зміни, які дозволять розблокувати повернення ПДВ бізнесу.

Крім того, Рада затвердила Указ президента про примусове вилучення російського майна! Зайві кошти для відбудови та захисту суверенності нам точно не завадять.

– Справедливо кажуть, що справжнє милосердя не має меж. Довелося чути, що благодійний фонд допомагає й тваринам.

– Так, команда благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» долучилась і до порятунку чотирилапих друзів. Під час війни в Хмельницькому для порятунку тварин створили перший в Україні військовий шпиталь ветеринарної медицини. Очолив його заслужений ветеринарний лікар України, професор Кирило Чумаков. Ветеринари вже врятували значну кількість тварин з Київщини та допомогли службовим соба-

– Як відомо, благодійний фонд надає дуже велику допомогу й переселенцям.

– Так. Хмельниччина продовжує зустрічати переселенців з найгарячіших точок України – Донецької, Херсонської та Київської областей. Багато з них не мають поки куди повертатися, адже їхні домівки зруйновані.

Тож наша команда не зупиняється і оперативно забезпечує багатодітні сім'ї продуктами. Вже сотні таких наборів отримали вимушено переміщені особи на території Хмельницької області. І ця робота триватиме й надалі, адже потреби в продуктах харчування не зменшуються.

– Та попри таку необхідну допомогу, яку надає фонд бійцям Збройних сил України та переселенцям ви приділяєте велику увагу і підростаючому поколінню.

– Ми зобов'язані дбати про нього, адже це – наше майбутнє. Вже зовсім скоро за ініціативи благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» на території Волочиської громади в мальовничому місці, де були хаті та сміття, функціонуватиме безкоштовний літній табір для дітей. Тут створимо можливість займатися різними видами спорту, в тому числі пляжним волейболом, будуть також діти кататися на катамаранах, проводити змагання на байдарках. У таборі обов'язково буде сцена для виступів творчих дітей, з екраном для вечірнього перегляду патріотичних фільмів.

– Попри те, що ви особливо активно нині займаєтеся волонтерською та благодійною діяльністю, все ж встигаєте брати участь у засіданнях Верховної Ради, приймати важливі законопроекти. Розкажіть про це детальніше.

кам із силових структур. Наш фонд вже передав необхідний корм для військового шпиталю. Надалі будемо максимально долучатися до порятунку тварин.

Віriamo, що кожен крок назустріч нашим захисникам, переселенцям, допомога старшому поколінню і турбота про дітей і молодь, кожна добра справа допомагають наблизити Перемогу. Благодійний фонд «МИ ПОРУЧ» докладатиме для цього всіх зусиль.

ПАРТНЕРСТВО

ДЛЯ ПІДТРИМКИ УКРАЇНСЬКОЇ ЕКОНОМІКИ

Генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк провів зустріч з Головою правління Carlos De Cordoue, директором з корпоративного бізнесу, заступником голови правління Alexandre Tchesnakoff та представниками ТОП-менеджменту.

Французький банк активно підтримує український бізнес, спрямовує кошти на підтримку та розвиток нашої економіки. Також допомагає українцям, які постраждали від війни, для цього створено фонд солідарності.

Під час зустрічі гості відвідали один з елеваторів Групи компаній «VITAGRO», обговорили подальші плани співпраці та програми фінансування. Відчуваючи підтримку партнерів, зможемо успішно вирішувати найзлостіші виробничі питання.

СИЛА В ЄДНАННІ

Мабуть, про факти вражаючого об'єднання, вражаючої злагодженості розповідатимуть колись у підручниках з історії. Аби й наступні покоління знали, що свята Перемога виборюється не лише на фронті.

Таким людьми можна по-справжньому пишатися, у них – велике серце і золоті руки. Як правило, праця, зусилля, сотень, тисяч людей, які щодня допомагають фронту і тим, хто залишився без своїх осель і засобів для існування, залишається непомітною. Та для багатьох-багатьох наших співвітчизників вона стає справжнім порятунком у цей складний час.

Відгукнулися на заклик допомагати Збройним силам жителі Попівця на Волочищині. Чи не всім селом зносили продукти, щоб налагодити виробництво печива, інших смаколиків. Освітняни, працівники культури, старостату, активісти села взяли за кондитерську справу. Крім того, організували збір коштів і переказали 40 тисяч гривень дво-

чали виробництво консервів. М'ясом для виготовлення консервації також забезпечувала їх «Аграрна компанія 2004». А одна з військових частин на Волочищині надала гречку для виготовлення каші. Тож спільне виробництво з дня у день розширювалося. Підтримали полянських ініціаторів місцеві підприємці, одні підвезли рибу для переробки, інші – м'ясо. На кожну баночку виробники додали наклей-

Згуртованість людей, яку побачили з перших днів війни, величезне бажання допомогти українським воїнам, жителям зруйнованих рашистами міст, сіл, спільне переживання за долю країни вкотре засвідчили, що українці – особливий народ, що спільна біда змушує забути про чвари, непорозуміння, а натомість робити свій посильний внесок, аби наблизити наш переможний день.

ма платежами для фонду підтримки Збройних сил «Повернись живим». Збирали гроші, аби долучитися до закупівлі тепловізора для свого земляка, який пішов воювати з ворогом.

Щоб налагодити виробництво тушенок, організували збір коштів жителі сіл Поляни та Канівка. За тим у приміщенні шкільної їдальні розпо-

ку з надписами: «Полянська консервація подвійного використання: з'їсти місткість у банці; збити банкою російський дрон. ЗСУ, тримайтеся! Все буде Україна!» Або ж – «З'їж шматок кабана – завали москаля!». Староста села Ганна Басистюк каже, що за таку смакоту і такі підбадьорливі слова воїни неодноразово дякували своєму волонтерському тилу.

Справжній цех з виготовлення смачних домашніх страв організували жителі сіл Великі Зозулинці й Малі Зозулинці на Красилівщині. Свою старанність, свою любов і віру в наш переможний день вкладають у роботу.

– Спільна справа згуртувала людей. Кожен хоче долучитися і бодай чимось допомогти. Такого взаєморозуміння, такого єднання, здається, ми не помічали за всі останні роки, – розповідає староста Олесь Колесник. – Наші жителі проводили збір коштів для закупівлі продуктів, зносили домашні заготовки. Велике сприяння надала нам «Аграрна компанія 2004», яка обробляє землі пайовиків на нашій

ОЛЕСЯ КОЛЕСНИК, староста

«Спільна справа згуртувала людей. Кожен хоче долучитися і бодай чимось допомогти. Такого взаєморозуміння, такого єднання, здається, ми не помічали за всі останні роки»

САДИ ПЕРЕМОГИ

Гарно квітнули цього травня сади, які з року в рік плекають працівники Групи компаній «VITAGRO». Черешні, сливи, яблуні вкрилися рясним цвітом, не лише звеселяючи погляд, а й даруючи надію на щедрий урожай.

Попередньо, на початку весни, керівництво компанії планувало розширювати площі під садівництво, висаджувати нові сади. Проте цим планам перешкодила війна. Усі зусилля аграрії зосередили на сівбі зернових культур і на допомозі фронту. В цих складних умовах на сільгоспвиробників покладена особлива відповідальність. Проте задуми «VITAGRO», спрямовані у завтрашній день, обов'язково здійсняться. І сади, які даруватимуть соковиті плоди, обов'язково називатимуть садами Перемоги.

МИХАЙЛО РИБАК, староста

« Практично кожна сім'я відгукнулися на пропозицію компанії «VITAGRO» зібрати картоплю для армії та переселенців. Об'єднуючись, стаємо все сильнішими і всьому світу показуємо, що українська нація непереможна.

території. Підприємство надало для переробки дві туші свиней, і виготовлені з них м'ясні консерви вже відправили для наших захисників. Отак спільними силами з неймовірною підтримкою одне одного, ми наближаємося таку бажану для всіх українців Перемогу, – додає Олеся Павлівна.

Бажання допомогти Збройним силам України, захисникам, які воюють на передовій, об'єднало жителів села Шпичинці Хмельницького району. Жінки взялися випікати хліб, пиріжки, булочки, печиво. Крім того, організували збір коштів, щоб закупити продукти, засоби гігієни, інше для бійців, розповідає староста села Михайло Рибак.

– Своім транспортом, як правило, відвозимо готову продукцію волонтерам, а вони вже далі за призначенням. Разом з іншими жителями громади включилися до виготовлення консервації, – каже Михайло Олексійович. – Практично кожна сім'я відгукнулися на пропозицію компанії «VITAGRO» зібрати картоплю для армії та переселенців.

Активно займаються волонтерством колишні працівники та пайовики компанії – Оксана Петрівна Хуторна, Любов Тарасівна Наумова, Віцентина Сигізмундівна Ярова, Андрій Андрійович Ковпак, багато-багато інших. Важко уявити роботу нашого волонтерського цеху без Юлії Олександрівни Князь, завідувачки сільської бібліотеки, Василя Васильовича Трохимчука, активіста села, Ольги Іванівни Бех, колишньої вчительки, яка випікає хліб. А загалом кожен-кожен житель, хто чим може прагне допомогти, – додає староста. – І за це я низько вклоняюсь та щиро дякую їм. Недаремно кажуть: разом ми – сила. Об'єднуючись, стаємо все сильнішими і всьому світу показуємо, що українська нація непереможна.

Хлопці з нашого села також пішли на фронт, чимало записалися добровольцями в територіальну оборону. Ми всі переживаємо за своїх захисників і бажаємо, щоб змогли швидше повернутися до мирного життя, бути щасливими на своїй землі.

ДОПОМОГА

ЖИТТЯ ДИКТУЄ НОВІ ЗАВДАННЯ

Жоден захід у Клиновому не обходиться без ентузіастів, посправжньому захоплених своєю роботою, директора місцевого Будинку культури Володимира Горобця та художнього керівника закладу Оксани Клімової. Відверто кажучи, завдяки їм культурне життя Клинового навіть у непрості часи не завмирало, а навпаки обрмлювалося колоритом, набувало нових цікавих граней.

Ще з шести років Володимир грав на барабані з сусідом-баяністом по весіллях. Відмінний музикальний слух, напрочуд гарний голос передалися йому по материнській лінії. Тож із задоволенням навчався хлопчець у Городоцькій музичній школі. Пізніше закінчив Кам'янець-Подільське культосвітнє училище. Мрія працювати в галузі культури, бути на клубній сцені втілювалася завдяки його цілеспрямованості.

Після навчання у культосвітньому училищі, нині – Кам'янець-Подільському коледжі культури і мистецтва, Оксана Клімова здобула вищу освіту в Київському національному університеті культури і мистецтва. У її родині дуже шанували народні традиції, і Оксана з дитинства була залюблена у колядки, щедрівки. Українські народні пісні часто звучали в їхньому домі і несли їй особливе натхнення.

Коли ж почала працювати в Клинівському будинку культури, в особі Володимира знайшла однодумця. Так і склався творчий тандем. Стільки пісень зуміли вони записати від старожилів села. Стільки створили власних творів, які полюбилися землякам. Це завдяки старанням Володимира Горобця та Оксани Клімової був створений хореографічний колектив «Барвінок», який здобув звання зразкового, вокальний колектив «Берегині». До речі, Всеукраїнське об'єднання «Крайна» нагородило Оксану Клімову медаллю «За служіння мистецтву».

Творчих ідей у відданих своїй роботі культпрацівників дуже багато і кожна з них намагалися реалізувати. Це – і прем'єра на клубній сцені вистави «Фараони», до якої залучали місцевих жителів, і створення музею української автентичності, онлайн трансляції на каналі «Клинове – village», інші цікаві

Продовження на стор.

проекти. Проте зараз всі зусилля вони спрямовують на допомогу Збройним силам України та постраждалим від війни. Оксана Клімова одна з перших почала організовувати плетіння маскувальних сіток в селі, виготовлення консервації, випічки для бійців.

– До цієї роботи долучилася значна частина жителів, педагогі місцевої школи, працівники дитячого садка, старостату і, звісно, пайовики Групи компаній «VITAGRO». Компанія завжди бере активну участь в житті села, допомагає розвитку соціальної сфери, інфраструктури і тепер, у цей складний час, організовує людей на допомогу фронту, постраждалим від війни, – каже Оксана Клімова. Віримо, що невдовзі всі разом будемо святкувати Перемогу, а сьогодні маємо всі сили спрямувати для підтримки наших захисників.

МОЛОДІ КАДРИ

НАЙМОЛОДШИЙ МЕХАНІЗАТОР

Одразу після закінчення дев'ятого класу Дмитро Вийталюк вирішив здобувати професію. У їхньому Старожукові на Рівненщині, де він народився та виріс, більшість місцевих жителів присвятили своє життя сільськогосподарській праці. Дмитра вабила сільськогосподарська техніка. Тож і вступив до ліцею опановувати професію тракториста-машиніста, слюсаря з ремонту сільгосптехніки, водія категорії С.

Нині Дмитро – наймолодший у колективі Білівської молочно-тваринницької ферми механізатор. У липні йому виповниться 20 років.

– Хоч поряд зі мною працюють старші, більш досвідчені спеціалісти, але в цьому колективі мені дуже комфортно, багато чому навчаюся у своїх колег. Постійно відчуваю їхню підтримку, щодня отримую від них заряд енергії добрим словом, – розповідає хлопець. – Минуло понад півтора року, відколи я розпочав роботу на фермі. І мої враження про колектив, про компанію дуже хороші. Ще коли навчався в училищі, доводилося чути багато хороших відгуків про Групу компаній «VITAGRO». Всі, хто влаштувався у «VITAGRO», задоволені тим, що працюють поблизу дому, отримують хорошу зарплату. Як кажуть, про таку роботу можна лише мріяти в наш складний час.

І всі ми, – додає Дмитро, – мріємо про мир. Щоб швидше на нашу землю прийшов спокій. Щоб кожен із нас міг працювати на своїй землі, поряд із рідними та близькими. Переживаємо за хлопців, які нині виборюють цю можливість. І бажаємо їм якнайшвидшої Перемоги.

ДМИТРО ВИЙТАЛЮК,
наймолодший механізатор
Білівської молочно-тваринницької
ферми

«Постійно відчуваю підтримку колег, щодня отримую від них заряд енергії добрим словом»

ТРУДОВІ ДИНАСТІЇ

ЯКЩО ПОРЯД РІДНІ ЛЮДИ

У Попівцях, мабуть, кожен знає сім'ю Кернаджуків, добрих, привітних, працюючих людей, які уособлюють найкращі риси сільської української родини. Примітною вона є й тим, що батько, сини, невістка поєднали своє життя з Групою компаній «VITAGRO», є зразком однієї з чисельних трудових династій «VITAGRO».

З перших днів роботи компанії в селі Попівці працює тут глава родини – Микола Кернаджук. На всіх ділянках, де потрібні були його досвід, старанність, відповідальність, працював Микола Дмитрович – обліковцем завфермою, начальником будівельної бригади, комірником. Зараз він працює на пункті заправки машин.

– Я пригадую, як наша компанія лише розпочинала свою діяльність в селі Попівці. Напочатку обробляли землі пайовиків лише одного села. А трохи згодом, коли люди побачили, що працювати прийшли справжні господарі, що є перспектива, довіра до компанії дуже зросла. Розширився машинно-тракторний парк, ферми. Колектив також ставав все більшим. Хороша зарплата. Ось так потроху-потроху, зміцнювала компанія свої позиції. Тепер навіть важко уявити, як може село без неї обходитися.

А щоб мати успіх, наголошує Микола Дмитрович, за плечима якого понад 17 років стажу, треба ставитися до роботи з душею.

МИКОЛА КЕРНАДЖУК

«Якщо працювати абияк, то не варто сподіватися на хороший результат. А працюєш з душею – і сам отримуєш задоволення, люди тебе цінують»

Оцю батькову науку втілюють у життя і сини – Дмитро та Богдан. Понад два роки Дмитро працював на свинокомплексі оператором, лише нещодавно змінив роботу.

– Багато років працює в компанії мій батько. Потім прийшов сюди працювати і брат Богдан, він лікар ветеринарної медицини. «VITAGRO» створює для своїх працівників хороші умови, забезпечує зарплатою не гіршою ніж за кордоном.

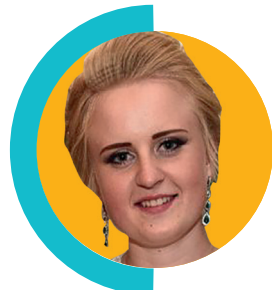
А Богдан у компанії вже понад шість років. Любов до тварин допомогла йому ще в юному віці визначитися з професією. Вважає подарунком долі можливість працювати в рідному селі та успішно реалізовувати в себе в професійній діяльності.

– У місті нам із дружиною треба було б винаймати житло, витрачати на це великі кошти. Село нам підходить, бо і будинок є, і люди свої, рідні. А робота в компанії ще більше нас зближує. Стільки спільних тем можемо обговорити.

Мар'яна Кернаджук поділяє думку чоловіка. Вона почала працювати в компанії, ще навчаючись у Чернівецькому університеті. Нині обіймає посаду бухгалтера кластеру «Центральний». Колеги кажуть, що з фахівцем їм пощастило: уважна, сумлінна, розсудлива, а ще – щира, відкрита людина, спілкування з якою завжди приємне.

– Кожному з нас дуже важлива підтримка, взаєморозуміння. І якщо поряд з тобою трудиться твоя родина, люди, які розуміють з пів слова, які вболівають за тебе, то це відчуття додає і сил, і наснаги в роботі. Спасибі нашій рідній компанії «VITAGRO», – каже Мар'яна, – за те, що ще більше згуртовує нашу родину.

МАР'ЯНА КЕРНАДЖУК

«Кожному з нас дуже важлива підтримка. І якщо поряд з тобою трудиться твоя родина, яка вболіває за тебе, то це відчуття додає і сил, і наснаги в роботі»

НАЙРІДНІШІ

РОДИНА

Нехай святиться ім'я твоє, Мамо

Скільки недоспаних ночей випало їй, скільки тривожних ударів зазнало мамине серце – про це навряд чи знатимуть діти. На все життя вона буде тією людиною, яка не зрадить, яка зрозуміє і яка любитиме понад усе.

Олена Харитонівна Франкова разом із чоловіком виховала четверо синів. У них бачила свою надію, свою опору в житті, своє велике щастя. Їх навчала бути привітними, не цуратися праці ніякої, нести в своєму серці повагу до ближнього, добро тим, хто зустрічається на життєвому шляху.

Олені Харитонівні добре відома нелегка праця в колгоспі, світанки, коли бігла на вранішнє доїння корів. Її чоловік Іван також працював у господарстві – трактористом. І коли обіймав своїх синів, вони казали йому: «Тату, ти знову пахнеш соларкою». Він посміхався, розповідав якусь жартівливу придибенцію, і сім'я сідала за стіл смакувати варениками, які (хтозна й коли) встигала наліпити мама.

Ті сімейні вечори не один раз згадуватиме в далекому Афганістані Юрій Франков. Бо коли опиняєшся в надзвичайно складних умовах, коли на кожному кроці чатує небезпека, починаєш розуміти, що нічого в житті не замінить тобі родинного тепла, нічого дорожчого немає, ніж погляд мами і тата.

Не знала й, на якому світі живе, коли дізналася страшну звістку про те, що син більше ніколи не повернеться додому живим. Що вона не обійме, не подивиться в очі своєму соколику. Своє молоде життя віддав Юра, виконуючи армійський обов'язок перед Батьківщиною.

Хоч скільки років минуло, а той біль не відпускає 83-річну матір. Ще більшим став він, коли шість років тому відійшов у Вічність ще один її син.

– Не приведи Господи, – каже старенька мати, – хоронити своїх дітей. А мені довелося двічі...

Розраду приносять їй онуки та правнуки. У сина Леоніда, який проживає в Мислятині, чимала сім'я, адже разом з дружиною Валею вони зростили 10 дітей.

Саме таким і є справжній материнський героїзм – дати життя, вивести на широку життєву дорогу добрих, щирих порядних, совісних дітей, які будуть продовжувати найкращі сімейні традиції, найкращі риси характеру передавати своїм дітям.

Леонід, як і його батьки, працював в сільському господарстві, а нині трудиться на невеличкому підприємстві в селі Клубівка. Батьки дружини Валентини також все життя віддали колгоспу, тож до непростих сільських буднів їх привчали з дитинства. Цю науку передали вони своїм синам і дочкам. Сім'ю Леоніда та Валентини Франкових завжди ставлять у приклад, вони є пайовиками компанії.

А в Михнівці проживає з сім'єю син Сергій. Щодня Олена Харитонівна молилась за здоров'я своїх синів, невісток, 15 онуків і 13 правнуків.

– Сьогодні, коли на нашій українській землі війна, молимося за своїх синів, таких відважних, – каже мати полеглого героя афганської війни. – Нехай усі вони повертаються до рідних, нехай прийде такий бажаний для усіх мир. Щоб всі мої онуки та правнуки жили під мирним небом і були продовженням нашого працьовитого роду.

СВІТЛІ НАДІЇ НА МИРНЕ ЖИТТЯ

Вони познайомилися, навчаючись в школі. Саме тоді й зародилася дружба між Тетяною й Анатолієм, яка згодом переросла у велике кохання. І хоч дехто пробував повчати їх, мовляв, дуже рано одружуватися у дев'ятнадцять років, вони на це не зважали, бо їхні почуття були значно сильніші.

Разом пройшли випробування тривалими роками подружнього життя, різними ситуаціями, і жодного разу не пожалкували, що створили свою сім'ю у дев'ятнадцять.

Анатолій Франзовський здобув професію водія, Тетяна – швачки. На початку жили разом з батьками, а згодом купили свою хату. У селі Зайчики, де проживає сім'я Франзовських, їх знають як дуже трудолюбивих, порядних і добрих людей.

Анатолій Миколайович свого часу працював у колгоспі, пізніше – в одному з сільгоспідприємств, на маслозаводі. А згодом влаштувався водієм КАМАЗа в компанії «VITAGRO». Нещодавно його «залізного коня» передали для потреб українських захисників, і досвідчений водій нині за кермом буса, яким підвозить на роботу працівників, які проживають у довколишніх селах.

– Ми бачимо, як наша компанія в такий складний час допомагає армії, територіальній обороні, і в той же час продовжує піклуватися про своїх працівників, які залишаються виконувати свою роботу тут, на місці. І це вселяє гордість за наше підприємство, – каже Анатолій Миколайович.

Тетяна Вікторівна додає, що свої земельні паї родина віддала в обробіток Групі компаній «VITAGRO». Вони впевнені, що земля не облогуватиме, а радуватиме врожаєм, що вчасно і в повному обсязі отримають розрахунок за паї.

Хоч опанувала професію швачки, але життя змушувало змінювати місце роботи. Тож і в колгоспі довелося працювати, спочатку на току, потім – телятницею. Вже 15 років Тетяна Вікторівна працює листоношею. Чи не в кожній хаті її виглядають, аби отримати пенсію, свіжу газету, та й просто поспілкуватися з людиною, яка наче випромінює доброту.

– Хто ж із нас не хоче, щоб до нього ставилися з повагою, щоб були уважними, привітними? Тому й треба нести людям щирість, милосердя, бо вони повертаються і до нас.

Анатолій і Тетяна зростили чудових донечок. Усі вони вже створили свої сім'ї, подарували батькам четверо онуків. Уся родина нещодавно щиро вітала Анатолія Миколайовича з 50-літтям, зичила здоров'я, добробуту, сімейного затишку.

– Дуже хочемо, щоб наші онуки не знали жакіття війни. І вдячні усім захисникам, які не пускають ворога на нашу землю, – каже ювіляр. – На своїх дітей, онуків кожна родина покладає світлі надії. І коли над головою буде мирне небо, вони обов'язково справдяться, – каже на завершення Анатолій Франзовський.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

З перших днів війни у лави захисників України стали найкращі її сини. Серед них чимало працівників Групи компаній «VITAGRO», пайовиків компанії. Виборюючи мир для рідної країни, вони демонструють

винятковий героїзм, патріотичну жертвовність, стають зразком справжньої мужності для молодих поколінь українців.

На превеликий жаль, клята війна забирає життя сміливих, чесних і відданих хлопців. Нещодавно жителі Рівненщини проводжали в останню путь Володимира Лемещука, який народився в селі Гайки Ситенські Дубенського району.

Вдячність захисникам не має меж

Володимир Володимирович Лемещук, 1998 року народження, – пайовик ТОВ «Радивилів Агро», загинув 20 квітня цього року поблизу села Попасна на Луганщині. Він був капітаном 24 бригади міста Яворів, надійним другом, відважним бійцем, Героєм, який назавжди залишиться в нашій пам'яті.

Для того, щоб гідно провести Героя в останню путь, гідно вшанувати його пам'ять, допомогу рідним надали представники компанії «VITAGRO». Невимовну скорботу, біль відчувають усі, хто знав відважного бійця, прекрасну людину.

В скорботі за кожним сином вся Україна. Наша вільнолюбива держава має гірку історію, але українці ніколи не схилили голови перед ворогом. І вистоять тепер в боротьбі з російським агресором. Впевнені, не існує таких випробувань, через які не змогли б пройти українці. Слава нашим Героям – захисникам! Кожен мирний день буде їм подякою за їх неймовірний героїзм. На цьому вкотре наголошували представники Групи компаній «VITAGRO», які в День Героїв України вшанували всіх борців за волю України.

Вишиванка – духовна броня українців

Вишиванка – не просто одяг. Це символ незламності українського духу. «Ми, українці, зможемо перебороти всі труднощі. Ми гідні жити в щасливій, заможній, квітучій країні», – наголосив у День вишиванки Петро Лабазюк, генеральний директор Групи компаній «VITAGRO». З року в рік компанія шанобливо підтримує традиції своїх предків і дарує натхнення нащадкам.

Впевнені, що вишиванка на всі віки залишатиметься символом унікальної нації, особливого народу, ім'я якому – українці. А нині, в умовах воєнного часу, наша українська вишиванка сприймається як духовна броня. В цей день, кожен, хто одягнув українську вишиванку, подумки дякував усім, хто

відвойовує мир, аби ми мали змогу одягти наш унікальний стрій.

У День вишиванки працівники Групи компаній «VITAGRO» прийшли на робочі місця в святкових сорочках, демонструючи солідарність з усіма українцями та духовно підтримуючи наших бійців на фронті.

КОНКУРСИ

МИР І ЩАСТЯ ОЧИМА ДІТЕЙ

Малюнки, які відображають дитяче прагнення миру для України, створені з дитячою щирістю та безпосередністю, неодмінно піднімуть бойовий дух нашим захисникам та обов'язково нагадають про рідний край, про домівку, де про них думають, де їх чекають.

Щороку благодійний фонд «МИ ПОРУЧ» залучає до творчості багатьох-багатьох дітей, допомагає розкривати їхні таланти, заохочує до вдосконалення. Без сумніву, щогорічний конкурс патріотичного малюнка вкотре допоможе розкрити творчі здібності підростаючого покоління і через малюнок передати нашу глибоку подяку кожному захиснику Вітчизни.

Малюй мир в Україні і щастя в родині – таку ідею втілює конкурс патріотичного малюнка за ініціативи благодійного фонду Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ». Цього року він проходить під назвою «Моя сім'я – моя Україна» для дітей 6–14 років. Усі творчі доробки учасників передадуть захисникам України, а переможці отримають подарунки.

Малюй людей з хоробрими серцями. Малюй з Україною в серці

НАШІ ПАЙОВИКИ

ДОБРІ, ЩИРІ, ПРАЦЬОВИТІ

Ірина Боднарчук належить до тих людей, яких називають оптимістами. Хоч які випробування посилає життя, а вона твердо переконана, що всі негаразди минуть, що попереду на кожну людину чекають світлі позитивні моменти. Тож недаремно і рідні, і знайомі люблять поспілкуватися з Іриною Іванівною, адже після цього завжди додається хорошого настрою.

Ще зі шкільних років Ірина мріяла про професію бухгалтера. Поставила собі за мету опанувати бухгалтерську справу і досягла її. Цілеспрямованість, аналітичний склад розуму сприяли тому, що свого часу довірили їй працювати секретарем Боднарівської сільської ради. Робота з людьми завжди подобалася Ірині Боднарчук, особливо, якщо вдавалося допомогти односельцям розв'язати певні проблеми, без яких не обходиться життя.

А захопленням Ірини Іванівни була й залишається випічка. Любить у вільну хвилину приготувати смачненький десерт для рідних. І син, і донечка ще з дитинства звикли до маминих солодких сюрпризів. І тепер, хоч вже дорослі, кажуть, що її смаколики для них особливі.

Недаремно з початку війни Ірина Іванівна разом з подругами розпочала готувати страви, випічку для наших Збройних сил. Їхню ініціативу підтримали й інші жителі села. Ірина Боднарчук, пайовик компанії «VITAGRO», каже, що в їхньому селі ніхто не залишився байдужим, і кожен допомагав чим міг.

«Сільські люди дуже добрі, щирі, працюючі. І я завжди раділа тому, що живу серед таких людей. Що наші стосунки довірливі, що тут завжди прийдуть на виручку, підтримають»

Ось таку підтримку, таку щирість повинні сьогодні демонструвати всі українці. Бо перемога на фронті залежить і від того, як будемо працювати в тилу. Хочу, щоб якомога швидше ми святкували нашу Перемогу, щоб живими повернулися додому всі захисники, – каже на завершення пайовик «VITAGRO».

Засновник і видавець:
ПП «Аграрна компанія 2004»
Свідцтво про державну
реєстрацію ХМ №655/142Р
видане Головним управлінням
юстиції у Хмельницькій області
08.04.2011 року

31200, м. Волочиськ
вул. Котляревського, 7
vitagro.com.ua
тел.: (0245) 3 54 21; 4 00 26
Редактор А. Вінкевич

Друкарня «А-Прінт»
м. Тернопіль
тел. (0352) 52 27 37
a-print.com.ua

Тираж: 30 000
Замовлення №896